

Sagan om den gyllene pojken.

Det var en gång en gyllene pojke. På BB trodde man på gulsot, men journalen slog fast: "glans, ej behandlingsbar, ej övergående." Dagen efter slutade man fråga varför dörren stod öppen. En annan justerade sin gång för att inte störa ordningen. Ingen uppmanade till förändring. Den inträdde ändå. Automatiskt. Kuvösens placering blev norm. Belysningen sjönk, utan ansvarig. Ett namn noterades. Det började likna en profan beundran av honom, tyst, effektiv, och omedelbar.

Den gyllene pojken första tid på dagis handlade om endast en sak, att bli härskare i sin grupp, och därefter över hela dagiset. Han talade inte högt, ändå omvandlades hans rynkningar till riktlinjer. Sandlådan blev stab, fikarummet blev förhandlingsrum. De som vägrade underkasta sig hotades med förvisning. Inte på grund av vad de gjort, utan hur de såg ut. Först till skamvrån, sedan till irrelevans. Ingen protesterade. Det störde logistiken. Reglerna var enkla: likna honom eller försvinna. En pedagog föreslog inkludering: hon blev flyttad till vaktmästarboden. Så växte den profana beundran. Inte som kärlek, utan som rutin. Snart var varje lek en lojalitetsövning.

När den gyllene pojken började skolan började den verkliga kampen. Han kallade skolgården för frontlinjen, mellan flickor som hoppade rep i mönster och pojkar som förhandlade med glaskulor. Lekar var distraktioner, sa han. Hans projekt krävde något större: monokultur som metod, inte som mål. "Det här är inte fritid," sade han. "Det är en reningsprocess." Vissa slutade leka direkt. Andra lekte tystare, som om ljudet kunde användas mot dem. Motstånd kallades splittring. Variation blev misstänkt. Skolgården slutade vara gård utan den blev hans karta.

Den gyllene pojken kunde bli ursinnig på en trilsande pennvässare, inte på grund av dess funktion, utan dess vägran att underkasta sig direktiv om vinkel och rotationshastighet. Den snurrade inte som han beordrade, alltså utmanade den makten. Det verkliga traumat kom under skolfrödroten. Alla sprang 100 meter. Han också. Men han upplevde det som 120: ett personligt undantag i en standardiserad lögn. "Förtroendebyggande fördelningsprincip," sa läraren och blåste i sin visselpipa formad som FN:s logotyp, som om världsordningen låg i plasten. Där förstod han: spelplanen var inte bara sned, den var riggad. Efteråt duschade han i ett rum omgivet av plasmattor från Polen, schampo från Sydkorea, och krokar som bar budskap på tre språk. Varje duschdraperi bar på ett kulturellt samförstånd han aldrig godkänt: han stod blöt, men inte ren.

Den gyllene pojken hittade till sist hem, som om Stranger Things fått budget från Tankesmedjan Ideal. Verkligheten böjde sig kring ett ideologiskt kraftfält med högsänkning. Hos de nya vännerna fann han en sorts samhörighet, nästan som kärlek, fast destillerad genom manlighetstester och grillkvällar där köttets doft inte bara överröstade bensinångorna, utan satte normen. De flesta var män, nåja, män med så markerade käklinjer att topografin krävde omförhandling. Här gällde en form av uberheterosexualitet så intensiv att regnbågar skingrades vid dörrkarmen och ordet "nyans" hanterades som en epidemi. Allt annat än deras kodade gemenskap var otänkbart: inte som ett brott mot tradition, utan som att glömma att ta av sig skorna innan man kliver in i nationens själ, och dessutom torka dem fel.

Den gyllene pojken tilldelades uppdraget att buset skulle in på vatten och bröd: helst utan kryddor, utan undantag, utan känsla. Ty de rätta, de obefläckade, skulle slippa skaka galler i skam. Här räknades inte samvete, bara samklang med den rätta essensen: hudton som passade in i paletten, efternamn utan eko från främmande skogar, rösten slipad som inrikes dialekt. Det var en utsökt förpackad exkludering, en ideologi så polerad att man fick skära sig på ordet. "Repatriering", sa han, med betoning på mekanik, inte mänsklighet. Han hade trimmat det på tungan, vikt det som medaljer av bly, redo att fästa dem på västen bredvid lojaliteten.

Det lät rätt, sa den gyllene pojken. För rätt var inget man förstod: det var ett kodat mönster man följde, som om hjärnan installerat en ideologisk systemuppggradering. Ordet "repatriering" låg där på tungan, blankt och kallt, likt en fabriksstillverkad princip. Inget brinnande hat, bara sval mekanik. Han bar begreppen som blyemblem, inte av stolthet utan av lydnad, som om varje bokstav bar ett lösenord till tillhörighet. Personlighet, moral, historia, allt var off-line. Det som gällde var syntaxen för underkastelse, och han behärskade den som ett modersmål.

Den gyllene pojken fick äntligen chansen att bli stins, dock inte i Finspång, utan på en station där tågen bara gick i en riktning och spårbyten var ideologiskt förbjudna. Han hade skaffat sig en examen i retorikens smutsiga konst, en kunskap han fått när han arbetade med att "informera" om mångfaldens eviga kloak. Fast det handlade inte om att informera, det var manipulatör som var tjänstetiteln, förklädd som värdegrund. Orden han använde var luddiga, skinande av empati, men byggda för att förskjuta. Han lärde sig att falskhet inte behövde låta ond bara effektiv.

Den gyllene pojken var som en Midas med blank karriär och skraddarsydd empati, allt han vidrörde blev till guld, åtminstone för dem med rätt stämpel. De dubbla måttstockarna glänste som flaggskepp i hyckleriets digitala flotta, där nätkrigarna patrullerade med algoritmer som vapen och indignation som valuta. "Det är inte han eller hon utan de andra", sa den gyllene pojken, som en stins med uppdraget att se till att avgångarna skedde utan dröjsmål, utan barmhärtighet. Spår 3 var alltid reserverat för utvisningarna, och varje biljett var stämplad med versaler. Han tittade aldrig på passagerarnas ansikten, bara på filens namn i systemet: fel efternamn, fel tonläge, fel kod. Någon frågade en gång vad "de andra" betydde, men han svarade aldrig. Det behövdes inte. De fanns redan inritade i tidtabellen, som störningar i det annars väloljade flödet. Och när avgångssignalen ljöd, skrek han nöjt, som om tågets gnisslande hjul drog honom ett steg närmare ordningens ideal. Inte som en ledare. Inte ens som en människa. Bara som ett odjur i uniform, inmatad med syntax och rensad på tvivel.

När den gyllene pojken fick frågan varför han klev över och på klimataktivisterna, ryckte han på axlarna, som om det vore en fråga om trafikflöde snarare än värdighet. Hans svar var identiskt med det han en gång gav om demokratin: De är i vägen. Inte motståndare, inte samtalspartner utan bara hinder i hans logistiska schema för ordning. Han såg inte protesten, bara störningen. Aktivisternas händer, höjda som trädgrenar mot ett grått himlavalv, var för honom lika meningslösa som oväntade väderleksrapporter. Och han bar sina skor med stolthet, sulor smorda av förakt, steg koreograferade för att undvika empati. Stationen var hans, tidtabellen likaså. För honom var varje rörelse ett undertryck, varje tystnad en triumf. Viljans triumf.

Den gyllene pojken smidde nya, djärva planer, som skulle omkullkasta det oomkullrunneliga, inte med våld, utan med systemuppdateringar. Han ville släppa nationen lös från dess demokratiska bojar, men glömde nämna att han samtidigt klippte av rätten att rösta, att samlas, att tro, att säga nej. Det var den nya människan som skulle träda fram, hundra år för sent med utan rättigheter, utan motståndskraft, utan egentlig mänsklighet.

Snipp snabb slut så var sagan slut.